

Abril del 1960. Apartat Nacional # 14.81. Bogotà. Rep. de Colòmbia.

El 14 d'abril del 1931, Francesc Macià proclamava la REPUBLICA CATALANA.

Sant Jordi, Patró de CATALUNYA.- 23 d'abril.

La llegenda de Sant Jordi de Capadòcia (Jordi, vol dir home del camp), nasqué en l'exaltada imaginació dels creuats, en veure les pintures amb que era representat el Sant Cavaller als temples d'Orient. El Sant hi era figurat a cavall, matant un drac i darrera d'ell s'hi veia l'efígie d'una donzella meravellada.

Anglaterra, Catalunya i Aragó, adoptaren el seu patronatge. La llegenda jordiana, diu Mossèn Carles Cardó, ha imprès caràcter a les gestes de la nostra gent. València, Mallorca, Sicília i sobretot l'Ordre de la Mercè, són empreses alliberadores en les quals, si alguna vegada ha apuntat un ideal polític, no ha estat mai imperialista.

, I l'origen de la Fira de Roses que es celebrava oficialment i amb esplendorositat a Barcelona, al Palau de la Generalitat, té l'origen en la tradició de quan St. Jordi, després d'haver vençut al drac, va rebre l'homenatge del Rei i de tot el poble i aquell li va oferir la seva filla i els tresors que posseïa, però el Sant va renunciar a tot i exigí, en canvi, la conversió del Rei, de la Princesa i de tot el poble i una volta aconseguït això, va rematar al drac i de la carronya del monstre, sortí un bell roser de roses transparents, que el Sant collí i oferí a la filla del Rei, com un símbol d'amor, de virtut i de puresa.

A l'altar del dit Palau de la Generalitat, s'hi guarda un relicari-ostensori; sobre aquesta relíquia - diu Joaquim Fòlch i Torres - que fou donada a la Capella per l'Ambaixador de Catalunya a la Cort dels reis d'Espanya Felip II i Felip III, que era Guillem de Sant Climent.

(Es col.laboració).

De " J'Espasa de Sant Jordi " d'Alfons Maseres.

Sant Jordi té una espasa - que dóna espant
 Amb amor la forjaren-els catalans
 I és senvera i és símbol - de llibertat,
 Quan flameja en la fosca - fuig el tirà.
 Quan sota el sol fulgura - brolla la sang,
 Car en terra s'ajacen O lleons i dracs.
 Sant Jordi té una espasa - que dóna espant.

El Cavall de St. Jordi i l'Espasa del Duc de Montcada.- Entre el floret de cavallers catalans que varen anar a les Croades, hi havia el Duc de Montcada a qui van matar el cavall, al bo i millor de la lluita i es troba caigut per terra. Foll de ràbia, llençà el crit de guerra tradicional dels guerrers catalans :

- Sant Jordi, firam, firam !!!

I tot d'una es trobà al costat d'un cavaller jove i ardit, muntat en un fogós cavall blanc, cobert per una brunyida cuirassa argentada, enmig de la qual destacava una gran creu vermella, qui li va lliurar el seu animal. El Montcada, es trobà així muntat novament i amb tota fúria s'abraonà contra les muralles de la ciutat assetjada tot i pensant : " Potser

mentre jo em jugo la vida per treure els moross d'una terra que no és la meva, allà a les terres nostres, els sarrains campegen a llur gust, aprofitant-se que la flor de la gent n'està allunyada".

I deixà caure l'espasa amb tant de braó i amb tanta fúria que va fer un gran esvoranc a la muralla i per allà va entrar dins de la ciutat, seguit dels seus guerrers. Cansat de matar moros, va adonar-se que la gent que no lluitava a l'agrair-li que els hagués alliberat, n'era pas asiàtica, sinó compatricis seus. El cavaller no entenia què li passava i, parlant parlant, va saber que la ciutat que havia conquerit era Alcoraç, en terres d'Osca.

El Cavaller Sant Jordi, que seguí el pensament del Duc quan es dolia de combatre a Terra Santa, féu que el cop d'espasa que va donar a les muralles sarraines, caigués al mateix temps contra les d'Alcoraç i per efecte del seu esforç les dues ciutats foren alliberades a l'ensens.

De "Les Cent Millors Llegendes Populars" de Joan Amades.

"Minyons de Muntanya". - Aquest és el nom que tenen els Boy-Scouts, a Catalunya, institució reconeguda per l'Organisme Mundial i regida per les normes de Lord Baden Powell. Està funcionant, malgrat traves i prohibicions de tota mena, ja que l'organització de gent jove, està dirigida per l'Estat.

Per Sant Jordi, que és el seu Patró, els Minyons de Muntanya recorden la Dàada amb tota solemnitat i no obliden el seu lema: "Sempre A Punt".

La Mare de Déu de Montserrat, Patrona de Catalunya. 27 d'abril.

El Comte Berenguer, feia saber que per l'Octava de la Pentecosta, de l'any 1.023, acudí a ell, en la ciutat de Parcelona, l'Abat de Ripoll, Bisbe de Vic, Oliba, i li demanà per mitjà de Gombald de Besora i de Guillem de Muntanyola, que ell i la seva mare Ermesinda, fessin justícia al Monestir de Ripoll d'aquell alou, això és, l'Abadía de Santa Cecília, amb les seves esglésies circumdants de la muntanya de Montserrat, que el seu rebesavi, El Comte Guifred, havia pres dels agarens i donat per escriptura al dit Monestir.

Dom Anselm Albareea, contemporani, qualifica a l'Abat Oliba, com a fundador de Montserrat.

(Es col.laboració).

Retall del " Virolai " :

Rosa d'abril, Morena de la serra,
de Montserrat estel,
Il.luminau la catalana terra ;
guiau-nos cap al Cel.

Amb vostre nom comença nostra història
i és Montserrat el nostre Sinaí ;
sien per tots l'esvala de la Glòria
eixos penvals coberts de romaní.

Jacint Verdaguer.

De " ~~E~~llegendes i Tradicions de Montserrat" de Joan Amades :

El Color de la Mare de Déu. - Diu una tradició que, llavors de la guerra de successió, els monjos, per por que la soldadesca no maltractés l'imatge, la van portar a Barcelona i la van posar en un altar de la Parròquia dels Sants Just i Pastor, on ja havia estat venerada primitivament. Quan la ciutat fou vençuda i foren cremats els Furs de la terra, va produir-se una gran fumera molt negra i molt espessa, com una immensa boira, que va envair molts dies la ciutat, de forma que hom no podia transitar ni veure res. De mica en mica, aquella boira s'anà esvaint. Quan fou possible de veure l'imatge de Montserrat, hom va adonar-se que havia perdut el seu color natural i rosat i que s'havia tornat bruna, com avui la coneixem. Tots els treballs fets pels monjos, per retornar-la al seu color primitiu, foren inútils i la gent creu que no els recobrarà mentre no es recobrin els Furs perduts.

Refrans Montserratins.

- Si vols ésser ben casat, porta la dona a Montserrat.
- Quatre monts té Catalunya,
quatre monts sants i sagrats :
El Montseny i el Montsant,
El Montsec i el Montserrat.

Francesc d'A. Cambó i Batlle. - Nasqué a Verges (Empordà) el dia 2 de setembre de 1876 i traçpassà a Buenos Aires (Argentina) el 30 d'abril de 1947. Es llicencià en Dret i Filosofia i Lletres a la Universitat de Barcelona i des d'estudiant les seves inquietuds el varen decantar del costat del jovent que maldava pel reconeixement de les llibertats de Catalunya i amb uns quants companys, fundà el " Centre Escolar Catalanista " .

Fou un dels principals impulsors del formidable moviment de Solidaritat Catalana, que a les eleccions generals del 1907, triomfava a tots els districtes de Catalunya. El 19 d'abril d'aquell any, va ésser ferit de bala per un grup de lerruxistes, mentre es dirigia a un míting d'Hostafrancs.

Fragments de discursos d'En Cambó al Parlament espanyol (8de juny del 1916) : " Lo que pedimos en la enmienda no es el libre uso del catalán para motivos literarios, para la vida privada ; pedimos la oficialidad del idioma catalán para nuestra vida interior, pedimos el libre empleo del idioma catalán dentro de Catalunya : En la enseñanza, en la vida administrativa, en los tribunales de justicia y en la otorgación de documentos públicos. Pero, os digo más, señores Diputados : No hay en Europa un solo caso, nadie podrá citarlo, en que esta consagración de oficialidad que acabo de expresar, deje de tenerla un idioma que, como el catalán, ha sido idioma oficial de un Estado Soberano, durante siglos y que hoy es hablado constantemente por millones de ciudadanos que representan una quinta parte de los habitantes de España " .

I el 1er. de juliol d'aquell mateix any, deia : " Para una colectividad que tiene un idioma propio, ese idioma es la esencia de su alma y de su vida y toda limitación al empleo de este idioma, signifiva una opresión, una limitación de ese espíritu, una tiranía " .

I el 13 de desembre de 1934, Cambó digué unes paraules que han resultat profètiques, en tots els sentits :

- " Passarà aquest Parlament, desapareixeran tots els partits que hi estan representats, cauran règims, però el fetiviu de Catalunya, subsistirà " .

Aquest gran patrici català es va distingir afavorint qualsevol aspecte cultural relacionat amb la seva Pàtria i les obres que va patrocinar són moltes i d'alt interes, com la " Fundació Bíblica Catalana ", la " Fundació Bernat Metge ", editora dels clàssics grecs i llatins en llengua catalana i l'edició del " Corpus Monumental de l'Art Català ", etc.,

La història jutjarà a aquest gran català, personalitat capdal de la renaixença política i cultural de Catalunya, que va morir als 70 anys d'edat, allunvat de la seva estimada Pàtria.

Ressó del boicot contra " La Vanguardia " . - El poc espai de què disposem només ens permet fer conèixer alguns punts que han estat coneguts per fulls clandestins publicats a Barcelona :

" Els catalans no podem deixar de preguntar-nos com ha estat possible que un home com En Galinsoga hagi estat un personatge prepotent a Catalunya durant 20 anys, ell que no tenia cap categoria personal, que era profundament anticatalà i que ja des del primer dia ens va ofendre i ens va rebaixar. Quina mena de paràlisi col·lectiva ens ha immobilitzat o quin gran poder, quin irrisistible poder ens ha imposat la seva presència insultant ? Tothom coneix la resposta a aquestes preguntes, però caldrà que un dia sig'in contestades públicament per homes disposats a córrer el risc de servir el seu país en moments com aquests " .

" I hem de donar gràcies, les gràcies, a tots els qui, poc o molt, hi han contribuït ; als que han estat detinguts, interrogats i registrats, per mor de la campanya ; als que s'han arriscat repartint papers, fent circular consignes, actuant al carrer, en una paraula, impulsant el moviment. I als que han deixat de comprar el diari o d'anunciar-hi, als homes que no han nascut a Catalunya, però que ara hi viuen i es senten ja catalans, perquè els seus fills en són i Catalunya s'enorgulleix d'ells i els canvia, de bon grat, per certs catalans renegats. Gràcies a la gent jove, a qui mai, ni a l'escola ni a la Universitat, ni ~~xxx~~ al carrer, han deixat que se li parlés de Catalunya, però ara han tingut consciència de la seva Pàtria" .

" Evidentment el govern espanyol no ha dit mai públicament que " todos los catalanes son una mierda " - com va afirmar En Galinsoga - però durant 20 anys ha actuat en consonància amb aquest criteri. Des de fa 20 anys, el règim franquista prohibeix l'ensenyament del català a les escoles ; és violant els Drets de l'Home vigents a tots els països civilitzats i violant les obligacions que ha contret en ingressar a la UNESCO i a la ONU ; des de fa 20 anys, s'obstaculitzen les edicions de llibres en català ; des de fa 20 anys, impideix la publicació de premsa en català ; i el mateix podem dir de la ràdio, cinema, etc.,

No n'hi ha prou amb la destitució d'aquest adulator professional. Volem que el govern sàpiga que tots els catalans estem disposats a lluitar pel total restabliment d'una vida normal a Catalunya i que la vida nor -

mal vol dir, entre altres coses, escoles catalanes, premsa catalana i ús públic de l'idioma català. Sense tot això, a Catalunya no hi ha normalitat, sinó tirania " .

El Sr. Galinsoga, feu conèixer i procurà popularitzar les adhesions que rebé amb motiu de la seva actitud. Una d'elles, val la pena de publicar-la, puix és realment antològica. Diu així :

" Los españoles residentes en Cataluña felicitamos con entusiástica satisfacción a D. Luis de Galinsoga por su gesto de hombría y patriotismo al intervenir vigorosamente en el asunto de los sermones en catalán. Un español de la estirpe de D. Luis, había de ser quien clarara que el único idioma de la Patria es el español y que va ha llegado la hora de que se abandonen los dialectos enterpecedores de la Unidad Nacional. Es ridículo y antipatriótico que mentes no hispanas mantengan tercamente el uso de dialectos desagradables por su fonética y obstaculizadores del entendimiento. Hay que intensificar la campaña en favor de la frase " hable V. en cristiano", para que se decidan los ciudadanos de este lado del Mediterráneo a abandonar su ridículo dialecto y adoptar para siempre la gloriosa lengua del Imperio" .

Comentaris breus : Persones autoritzades neguen que els catalans siguin espanyols i que la seva parla sigui espanyola. En la sessió de clausura del " Consejo Social" celebrada a Madrid el dia 25 d'abril de l'any passat, una persona que es trobava al costat del " camarada " Solís va exclamar : - " Ningún catalán es español ! " . I ara es parla amb insistència de la llengua espanyola per a substituir " dialectes " no espanyols.

" VIDA NOVA " , Revista Occitana i Catalana. Preu de subscripció, US\$ 1.50 a l'any.

Realment, és una de les publicacions de més pes que s'editen. Informacions de Catalunya, del Rosselló, d'Alguer, de Mallorca i València. En aquesta revista, no hi ha cap afany de lucre i hi domina l'esperit de relació cultural entre els països de llengua catalana.

Per a subscripcions : M. Guinart, Compte 80.788 Crédit Lyonnais, Montpellier (França) o a l'apartat d'aquest Butlletí, # 14.81, de Bogotà, enviant l'equivalent en xec de pesos colombians, indicant clarament el nom i adreça de l'interessat.

JOSE ANTONIO DE AGUIRRE LEKUBE. President del Govern Basc, a l'exili, va morir a París, el 22 de març passat. Catalunya ha perdut un amic de veritat i és un dol per a la democràcia i per la causa de la llibertat dels pobles. COMUNITAT CATALANA DE COLOMBIA, va convidar, oportunament, per la premsa, als funerals.

El Dr. Edmund Narro, va morir a Bogotà, el 24 de març passat. Descansi en pau, aquest bon patriota.

La reproducció de qualsevol nota o article d'aquest BUTLLETÍ, és completament lliure.
